

EEN KONINKLIJK WOORD.

Onze lezers weten, dat onze Koningin dezer dagen met den Prins in Parijs vertoefde. Verleden jaar bezocht de President van Frankrijk, de heer Fallières, ons land, en onze Koningin maakte thans een tegenbezoek. Dergelijke bezoeken dienen tot versterking van den onderlingen band. Maar ze doen soms ook het een of ander woord uitspreken, dat waard is in herinnering te blijven.

Zoo was het met de rede, die onze Koningin j.l. Zondagmiddag uitsprak, toen zij een krans van hulde neerlegde aan den voet van het standbeeld van Admiraal de Coligny, voorvader van het huis van Oranje.

„Het levend geloof in Christus," zoo sprak onze Koningin o.a., „geeft ons recht ons geestelijke kinderen te noemen van voorouders, die wij met diepen eerbied eeren, en vormt een hechten band, die mij aan mijn geloofsgenooten in Frankrijk bindt. Admiraal de Coligny heeft het geheim van dien heldenmoed gekend, die zijn oorsprong vindt in vast geloofsvertrouwen in God, en heeft ons een voorbeeld achtergelaten van een leven aan God en aan Zijn zaak gewijd. Door dit standbeeld heeft het dankbare nageslacht zijn nagedachtenis gehuldigd, en ik acht mij gelukkig, mij daarbij aan te sluiten. Aan den voet van dit monument verheffen zich de harten tot God, en verheerlijken vóór alles Zijn Naam. Moge het geloof van ieder, die in Christus als Zijn Zaligmaker gelooft, steeds wassen en toenemen, en mogen wij allen steeds meer levende getuigen van den Heiland worden."

Welk een schoon woord, uit den mond van een Vorstin! En hoe treffend is het, dat het werd uitgesproken in een stad als Parijs, zoodat dit kloek getuigenis voor Jezus door alle liberale Fransche bladen tot in de uiterste hoeken van Frankrijk, ja, over de geheele wereld wordt verbreid.

J. N. V.

VRAGENBUS.

A. A. te A. — Volgens uw beschrijving lijdt u aan *nerveuze dyspepsie*. Dit is geen levensgevaarlijke ziekte, maar toch een onaangenaam euvel, dat tengevolge van de steeds toenemende zenuwzwakte in onzen tijd zeer veel voorkomt. Bij de behandeling is een streng diëet niet op zijn plaats, afwisseling der spijsen is zeer gewenscht, een glas bier of lichte wijn doet soms goed. Een minder opwindende leefwijze als uw bercep met zich brengt, zou wonderen bij u kunnen verrichten. Denkt u steeds aan het Duitsche spreekwoord: „Eile mit Weile," of te wel op z'n Hollandsch: „Haast u langzaam!" *Nux vomica* is een hoofdmiddel bij deze kwaal. Wilt u hieromtrent nog meer weten, schaft u dan mijn werk: „Homoeopathie in de praktijk" aan, daar vindt u ook uitvoerige mededeelingen omtrent de leefwijze voor maaglijders.

VOOR ALGEMEENE ONDERWERPEN.

Rebus. — **Nederlandsche Maagd.** — **Tekst-indeeling.** — **Platonisch.**

J. S. te IJ. — Waarom worden sommige raadsels *rebussen* genoemd? En wat beteekent *rebus*?

Antw. — „Rebus" is een Latijnsch woord en de zesde naamval meervoud (in het Latijn hebben de woorden zes naamvallen) van *Res* d. i. zaak of zaken.

Nu meer dan drie eeuwen geleden verschenen in Frankrijk boekjes, die allerlei aardigheden bevatten, al waren de grappen, die er in verhaald werden, niet altijd kiesch, noch de boekjes aan te bevelen. Ze droegen den titel: De rebus quae geruntur, wat zeggen wil: Over de dingen, die gebeuren, of anders: Wat er alzoo voorvalt. Bij verkorting van den titel noemde men zulke boekjes eenvoudig „De Rebus" en later werd dit enkel *Rebus*. Dit duidt dan aan, dat van iets bij den eersten blik de beteekenis niet duidelijk is, net als in die oude boekjes veel gezegd werd, dat men liefst bedekt uitdrukte.

M. te C. vraagt:

1. Nederland heeft als symbool „De Nederlandsche Maagd." Uit welken tijd dagteekent dat en welken oorsprong heeft het? Is er soms nog een geschiedenis aan verbonden?

Antw. — Van een „Nederlandsche Maagd" kan men met recht eerst spreken na het begin van den strijd met Spanje (1568). Vóór dien tijd kende men wel een „Hollandsche Maagd" in een „Hollandschen tuin," maar ons land was toen nog niet het vereenigd *Nederland*, had verschillende heeren. De „Nederlandsche Maagd" dagteekent als zinnebeeld van 1574, en komt op de duiten voor. 't Is een Maagd zittende in een tuin of omheining. Haar opgeheven hand wijst op de Zon der gerechtigheid, die boven haar straalt. Het geheel is omgeven door de woorden (in het Latijn): Onze hulp is in den Naam des Heeren.

Soms vindt men een voorstelling van een krijgshafte jonkvrouw, die in de eene hand een speer houdt, waarop een vrijheidshoed; de andere hand rust op een boek, waarin men den Bijbel wil zien. Het geheel echter is een wat verchristelijkte heidensche voorstelling. De Maagd is Pallas of Minerva, de godin der wijsheid. Deze voorstelling dagteekent ook eerst uit 1680.

2. Op welke wijze is de verdeeling van den Bijbel in hoofdstukken en verzen tot stand gekomen? Of is dit niet bekend?

Antw. — Deze verdeeling is in het algemeen gesproken afkomstig van kardinaal Hugo, 13de eeuw. Rabbi Nathan uit de 15de eeuw verbeterde de versverdeeling van het Oude Testament. Voor het N. T. zorgde Robert Etienne, een geleerde Fransche boekdrukker, in 1545. Talloos zijn, gelijk ieder zien kan, de gebreken van deze verdeeling, die meermalen zelfs hinderlijk is. Natuurlijk is dat nu niet meer te veranderen, maar is het goed bij het Bijbel-lezen de indeelingen weg te denken en te vervangen door afdeelingen (pericopen), die men ook in vele nieuwere Bijbels aantreft. De hoofdstukken worden dan naar de voornaamste zaken gesplitst.

3. Wat wordt met een toenadering, die van Platonischen aard is, bedoeld?

Antw. — Plato was een beroemd Grieksch wijsgeer, bij wien het redeneerend verstand en niet het gevoel den boventoon had. Door „Platonische" liefde, toenadering, enz., verstaat men dus zulke, waarbij koele, verstandelijke berekening, en niet het hart vooropstaat. A. J. H.